

Sygn. akt V.2 Ka 526/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Sędziowie: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek /spr./

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Anny Drzazgi Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 r.

sprawy:

K. J. /J./

s. Z. i W.

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 22 czerwca 2016r. sygn. akt III K 560/15

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 500zł (pięćset złotych).

SSO Sławomir Klekocki

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek /spr./ SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Sygn. akt V. 2 Ka 526/16

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 10 czerwca 2013 roku w placówce firmy (...) w R.

przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z T. Z. (1), który składając wniosek o udzielenie kredytu na zakup telewizora L. (...) o wartości 2.399,00 zł oraz przedłużonej i rozszerzonej gwarancji o wartości 559,00 zł złożył ustne oświadczenie o swoim rzekomym zatrudnieniu w firmie Logistyka- (...) - (...) sp. z o.o. w C. od 7 lipca 2011 r. na czas nieokreślony na stanowisku mechanika samochodowego z dochodem miesięcznym 2.200,00 zł netto, podczas gdy nigdy nie był zatrudniony w wymienionej spółce, usiłował wprowadzić pracownika (...) S.A. Oddział w Polsce w błąd, co do możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty kredytu, która w przypadku podpisania umowy - miała wynosić 2.958,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania kredytu na podstawie wewnętrznej procedury ryzyka kredytowego, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,

II. w dniu 10 czerwca 2013 roku w placówce firmy (...) w R.

przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z T. Z. (1), który, składając wniosek o udzielenie kredytu na zakup laptopa i myszki o łącznej wartości 2.738,00 zł złożył ustne oświadczenie o swoim rzekomym zatrudnieniu w firmie Logistyka- (...) - (...) sp. z o.o. w C. od 7 lipca 2011 r. na czas nieokreślony na stanowisku mechanika samochodowego z dochodem miesięcznym 2.290,00 zł netto, podczas gdy nigdy nie był zatrudniony w wymienionej spółce, usiłował wprowadzić pracownika (...) S.A. Oddział w Polsce w błąd, co do możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty kredytu, która w przypadku podpisania umowy miała wynosić 2.738,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania kredytu na podstawie wewnętrznej procedury ryzyka kredytowego, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,

III. w dniu 12 czerwca 2013 roku w placówce firmy (...) w R. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu

z T. Z. (1), który składając wniosek o udzielenie kredytu na zakup notebooka

o wartości 2.231,00 zł złożył ustne oświadczenie o swoim rzekomym zatrudnieniu

w firmie Logistyka - (...) - (...) sp. z o.o. w C.

od 7 lipca 2011 r. na czas nieokreślony na stanowisku mechanika samochodowego

z dochodem miesięcznym 2.290,00 zł netto, podczas gdy nigdy nie był zatrudniony

w wymienionej spółce, usiłował wprowadzić pracownika (...) S.A. Oddział

w Polsce w błąd, co do możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty kredytu, która w przypadku podpisania umowy miała wynosić 2.231,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania kredytu na podstawie wewnętrznej procedury ryzyka kredytowego, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,

IV. w dniu 13 czerwca 2013 roku w placówce firmy (...) w R.

przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z T. Z. (1), który składając wniosek o udzielenie kredytu na zakup laptopa, myszki i torby do laptopa o łącznej wartości 1. 928,89

zł oraz przedłużonej i rozszerzonej gwarancji o wartości 529,00 zł złożył ustne oświadczenie o swoim rzekomym

zatrudnieniu w firmie Logistyka- (...) - (...) sp. z o.o. w C. od 7 lipca 2011 r. na czas nieokreślony na stanowisku

mechanika samochodowego z dochodem miesięcznym 2.300,00 zł netto, podczas gdy nigdy nie był zatrudniony w

wymienionej spółce, usiłował wprowadzić pracownika (...) S.A. Oddział w Polsce w błąd, co do możliwości wywiązania

się z przyjętego na siebie zobowiązania oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty kredytu, która w przypadku podpisania umowy miała wynosić 2.516,89 zł. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania kredytu na podstawie wewnętrznej procedury

ryzyka kredytowego, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,

V. w dniu 7 czerwca 2013 roku w sklepie (...) w R. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu

z T. Z. (1), który składając wniosek o udzielenie kredytu na zakup konsoli marki S. o wartości 1.549,00 zł złożył ustne oświadczenie o swoim rzekomym zatrudnieniu w firmie Logistyka- (...) - (...) sp. z o.o. w C. od 7 kwietnia 2011 r. na czas nieokreślony na stanowisku mechanika samochodowego z dochodem miesięcznym 2.290,00 zł netto, podczas gdy nigdy nie był zatrudniony w wymienionej spółce, wprowadził w ten sposób pracownika (...) Bank (...) S.A. w błąd, co do możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania, wynikającego z zawartej umowy nr (...) i doprowadził wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty udzielonego kredytu w wysokości 1.940,87 zł., tj. o czyn z art. 286 § 1 kk,

VI. w dniu 10 czerwca 2013 roku w sklepie (...) w R. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu

z T. Z. (1), który składając wniosek o udzielenie kredytu na zakup kina domowego LG o wartości 1.061,00 zł konsoli marki S. o wartości 1549,00 zł złożył ustne oświadczenie o swoim rzekomym zatrudnieniu w firmie Logistyka- (...) - (...) sp. z o.o. w C. od 7 kwietnia 2011 r. na czas nieokreślony na stanowisku mechanika samochodowego z dochodem miesięcznym 2.290,00 zł netto, podczas gdy nigdy nie, był zatrudniony w wymienionej spółce, wprowadził w ten sposób pracownika (...) Bank (...) S.A. w błąd, co do możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania, wynikającego z zawartej umowy nr (...) i czym doprowadził wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty udzielonego kredytu w wysokości 1.224,23 zł., tj. o czyn z art. 286 § 1 kk,

VII. w dniu 11 czerwca 2013 roku w sklepie (...) w R. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu

z T. Z. (1), któremu przekazał uprzednio opieczętowany zabraną z firmy pieczętą firmową dokument w postaci zaświadczenia o rzekomym zatrudnieniu wymienionego w firmie Logistyka- (...) - (...) sp. z o.o. w C. od 7 kwietnia 2011 r. na czas nieokreślony na stanowisku mechanika samochodowego z dochodem miesięcznym 2.290,00 zł netto, który T. Z. (1) przedłożył wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu na zakup telewizora LG o wartości 3.359,00 zł, a okoliczności zawarte w przedmiotowym zaświadczeniu miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, wprowadził w ten sposób pracownika (...) Bank (...) S.A. w błąd, co do możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania, wynikającego z zawartej umowy nr (...) i doprowadził wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty udzielonego kredytu w wysokości 3.526,95 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk przy zast. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Rybniku, w sprawie o sygn. III K 560/15 w punkcie 1 uznał oskarżonego K. J. za winnego tego, że

w podobny sposób w krótkich odstępach czasu popełnił czyny wyżej opisane w punktach I – VI, z których czyny opisane w punktach I-IV wyczerpują znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, a czyny opisane w punktach V i VI wyczerpują znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu jedną karę 1 roku pozbawienia wolności i jedną karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przyjmując iż wartość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych.

W punkcie 2 Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie VII wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk

i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, przyjmując iż wartość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych.

W punkcie 3 na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk Sąd połączył oskarżonemu kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę łączną grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując, iż wartość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych.

W punkcie 4 Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lat.

W punkcie 5 na podstawie art. 73 § 2 kk Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

W punkcie 6 na podstawie art. 46 §1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody przez zapłatę solidarnie wraz z T. Z. (2) skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 23 września 2014 roku (sygn. akt IX K 388/14) kwoty 6.692,05 złote na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W..

W punkcie 7 na zasadzie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 500 złotych oraz wydatki w wysokości 590 złotych.

Apelację od wyroku wniósł oskarżony K. J., wyrok zaskarżył w całości. W apelacji podniósł, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie zgadza się z zeznaniami T. Z. (1), by ukraść jakąkolwiek pieczętkę, w ciągu swojej praktyki jedynie dwukrotnie i to w obecności innych osób i w innym czasie aniżeli wskazanym w zarzutach, był w pomieszczeniach, w których znajdowały się pieczętki firmy (...). Klucze do pomieszczenia miał przy sobie E. R.. Oskarżony wskazał także, że podpisy na zakwestionowanych dokumentach – jak wynika z opinii biegłego grafologa - nie zostały przez niego sporządzone. Wskazał, iż nie został pozyskany monitoring sklepów, w których rzekomo zawierał umowy kredytowe. To, że na każdej sprawie obecny był inny prokurator działało na jego niekorzyść. Podniósł także, że T. Z. (1) początkowo zeznał na jego niekorzyść, ale w toku kolejnych przesłuchań zeznał, iż „nic takiego nie miało miejsca”, zaś zeznania obciążające, które T. Z. (1) złożył to była zemsta, spowodowana wcześniejszym zatargiem, kiedy to oskarżony groził świadkowi a za co został już skazany.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

na wstępie wskazać należy, iż apelacja jest środkiem odwoławczym, który w przypadku sporządzenia jej przez samego oskarżonego, daje najszersze funkcje gwarancyjne dla oskarżonego, albowiem prowadzi do pełnej merytorycznej kontroli wyroku - art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2013 roku , sygn. II KK 298/13). Kontrola wyroku, która zainicjowana została apelacją oskarżonego nie wykazała, by Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia któregośkolwiek z przepisów prawa karnego materialnego czy procesowego, czy też błędu w ustaleniach faktycznych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonał rzeczowej analizy dostrzeżonych w nim sprzeczności, a jej wyniki w sposób wyczerpujący zaprezentował w uzasadnieniu wyroku, czyniąc przedmiotem rozważań wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Przedstawiona ocena dowodów jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania pozostaje więc pod ochroną art. 7 k.p.k. Postępowanie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. W polu uwagi Sądu w chwili orzekania znajdowały się wszystkie okoliczności. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd I instancji wskazał, na jakich dowodach oparł swe rozstrzygnięcie, a którym dowodom odmówił wiary i swoje stanowisko w tym przedmiocie przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, które odpowiadają wymogom art. 424 § 1 k.p.k.

Sąd I instancji wskazał, z jakich przyczyn dał wiarę wyjaśnieniom T. Z. (1), składanym w toku postępowania przygotowawczego, w których obciążył on oskarżonego K. J..

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecnictwem pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami. Pomówienie nie może być więc z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód "niepełnowartościowy" i ograniczane do pojęcia fałszywego oskarżenia. Dowód z pomówienia może być dowodem winy jeżeli jest konsekwentny, logiczny, stanowczy, zgodny z logiką wypadków i nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wskazuje, by T. Z. (1) złożył nieprawdziwe wyjaśnienia obciążające, kierując się zemstą za wcześniej wypowiedziane groźby.

Co istotne, motywem działania T. Z. (1) nie była chęć uniknięcia własnej odpowiedzialności. Przyznawał się on bowiem do popełnienia zarzucanych mu czynów, przedstawiając jaką rolę w ich dokonaniu odegrał on, a jaką oskarżony K. J..

W toku śledztwa T. Z. (1) został przesłuchany dwukrotnie. W toku pierwszego przesłuchania dnia 9 kwietnia 2014 roku w sposób szczegółowy wskazał, w jaki sposób doszło do popełnienia poszczególnych czynów, opisał sposób działania, poszczególne czynności, jakie podejmowali w ramach uzgodnionego podziału ról. Wyjaśnił między innymi, że to K. J. powiedział, że może z pracy zabrać pieczętkę z nazwą firmy po to, by umieścić ją na zaświadczeniu. Wskazał także, iż to on składał wnioski o poszczególne kredyty, gdyż K. J. jeszcze wtedy się uczył i kredytów by nie uzyskał. Podał także, że pieniądze z uzyskanych kredytów podzielili po połowie pomiędzy siebie, bo tak wcześniej ustalili. Wyjaśnił także, iż nie wie co K. J. zrobił z pieczętką, którą zabrał z firmy (...). T. Z. (1) wyjaśnienia obciążające podtrzymał w toku bezpośredniej konfrontacji z K. J., która odbyła się dnia 23 kwietnia 2014 roku.

Słusznie Sąd meriti wskazał, iż zmiana wersji zdarzeń i zaprzeczanie w toku rozprawy głównej wcześniejszym wyjaśnieniom było nieszczerze i stanowiło nieudolną próbę uchronienia K. J. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Zeznania składane w toku rozprawy głównej były bardzo lakoniczne. T. Z. (1) słuchany w charakterze świadka ograniczył się w zasadzie do kilku zdań, nie będąc w stanie racjonalnie wytłumaczyć tak diametralnej zmiany prezentowanej wersji zdarzeń. W toku pierwszego rozpoznania sprawy nie podtrzymując wcześniejszych wyjaśnień podając, że nie będzie odpowiadał na pytania, że niepotrzebne są mu dalsze problemy. W toku ponownego rozpoznania sprawy także ograniczał się do lakonicznych twierdzeń, twierdząc, że wcześniej w sprawie nakłamał, że był to stek bzdur, że była to zemsta na oskarżonym. Jednocześnie co w sprawie bardzo istotne – zeznał, iż „nie powie skąd w jego posiadaniu znalazła się pieczętka firmy (...)” oraz że „nie powie gdzie wyrobił pieczętkę”. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika w sposób jednoznaczny, że to K. J. (a nie T. Z. (1)) odbywając praktykę w (...) E. R. miał dostęp do pomieszczenia, gdzie przechowywana była pieczętka firmy Logistyka- (...) - (...) Sp. z o.o. w C.. Oskarżony odbywał tę praktykę w okresie od 1 września 2010 roku do 31 sierpnia 2013 roku, a więc - wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji - w okresie, w którym doszło do popełnienia zarzucanych czynów. Co prawda udawał się do tego pomieszczenia zawsze w obecności innych osób, co jednak nie wyklucza – co słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy - niepostrzeżonego dla innej osoby zaboru pieczętka. Wyjaśnienia T. Z. (1) ze śledztwa, w których twierdził, że to właśnie K. J. wszedł w posiadanie owej pieczętka i wspólnie użyli jej w celu uzyskania kredytów są jak najbardziej logiczne.

Nie ma znaczenia, że nie pozyskano zapisów z monitoringu od placówek bankowych, w których sprawcy ubiegali się o kredyty. Nawet gdyby z treści zapisów wynikało, iż nie został na nich uwieczniony wizerunek K. J. to nie podważałoby to prawidłowych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji. T. Z. (1) wyjaśnił przecież, że to on fizycznie składał dokumentację, ubiegając się o kredyty.

Słusznie zauważył Sąd I instancji, iż zeznań T. Z. (1) nie sposób ocenić inaczej aniżeli próbę uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej - skoro oświadczył on również, że K. J. nie kierował wobec niego żadnych groźb. W tym

zakresie wskazać należy, że przecież sam K. J. do takiego czynu się przyznał, zaś wyrok skazujący zapadł na skutek dobrowolnego poddania się karze.

Odnosząc się do twierdzenia zawartego w apelacji a dotyczącego opinii grafologicznej to wskazać należy, że jakkolwiek z opinii wynika, iż zapis o treści „Tel. (...)” widniejący na dowodowym zaświadczeniu nie kwalifikuje się do identyfikacji indywidualnej wykonawcy to jednocześnie opinia ta potwierdza, że numer telefonu został nakreślony przez inną osobę, niż ta, która nakreśliła pozostałe treści widniejące na zaświadczeniu. A to z kolei nie pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami T. Z. (1), że to K. J. na zaświadczeniu naniósł numer telefonu. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji T. Z. (1) w żadnym fragmencie swych wyjaśnień nie twierdził, by K. J. składał na zaświadczeniu podpisy, a jedynie, że napisał numer telefonu a na pieczęci naniósł parafę.

Reasumując Sąd I instancji w sposób precyzyjny przedstawił argumentację opartą o zasady logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wymyka się poza granice wytyczone dyspozycją art. 7 k.p.k. Z przeprowadzonej oceny dowodów Sąd Rejonowy wywiódł słuszny wniosek o winie i sprawstwie oskarżonego K. J., który działał z T. Z. (2) w ramach uzgodnionego podziału ról, zaś swoim zamiarem obejmował cały zespół przedmiotowych znamion przestępczego działania, zaś jego zachowanie stanowiło istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamiaru. Nie miał przy tym wpływu na treść wyroku fakt, że w toku rozprawy głównej brali udział różni Prokuratorzy z Prokuratury Rejonowej w Rybniku.

Odnosząc się z kolei do orzeczonych kar przyjąć, że zostały one wymierzone po rozważeniu przez Sąd I instancji szeregu okoliczności mających wpływ na ich rodzaj i w żadnej mierze nie można ich uznać za rażąco surowe. Dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Zważywszy na fakt, iż oskarżony był wcześniej karany nie sposób przyjąć, by kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania była rażąco niewspółmiernie surowa, także kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych jest współmierna. Wymierzone kary są odpowiednie do stopnia winy i społecznej szkodliwości, uwzględniają te wszystkie elementy jakie są istotne dla ich wymiaru. Kary łączne są odpowiednie i sprawiedliwe, nie uzasadniają ingerencji sądu odwoławczego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, obciążając oskarżonego wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych oraz opłatą za II instancję w kwocie 500 złotych.

SSO Sławomir Klekocki

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.) SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska